

GERECHTSHOF TE AMSTERDAM
Eerste Enkelvoudige Belastingkamer

UITSPRAAK

op het beroep van de Stichting X te Z, belanghebbende, tegen een uitspraak van het Hoofd van de Belastingdienst Ondernemingen Y, de inspecteur.

1. Loop van het geding

Van belanghebbende is ter griffie een beroepschrift ontvangen op 25 april 1996, ingediend door mr. W (V advocaten) te R namens belanghebbende en aangevuld bij brief van 16 juli 1996. Het beroep is gericht tegen de uitspraak van de inspecteur, gedagtekend 19 maart 1996, betreffende de aan belanghebbende opgelegde naheffingsaanslag in de loonbelasting/premie volksverzekeringen (hierna tezamen ook: loonheffing) voor het tijdvak 1 juni 1995 tot en met 28 oktober 1995. De naheffingsaanslag werd opgelegd tot een beloop van f 15.930,-- aan enkelvoudige loonheffing en zonder verhoging. Na bezwaar tegen de naheffingsaanslag is deze bij de bestreden uitspraak verminderd tot een beloop van f 6.257 aan enkelvoudige loonheffing.

Het beroep strekt tot vernietiging van de uitspraak van de inspecteur en van de naheffingsaanslag.

De inspecteur heeft een verzoekschrift ingediend. Hij concludeert tot bevestiging van de bestreden uitspraak.

Op de zitting van 29 april 1998 zijn verschenen voornoemde gemachtigde tot bijstand vergezeld van A en B, alsmede de inspecteur. De gemachtigde heeft een pleitnota voorgedragen en overgelegd. De inhoud van deze pleitnota geldt als hier ingelast.

2. Tussen partijen vaststaande feiten

2.1. Belanghebbende stelt zich ten doel de idealen van de X-beweging in Nederland uit te dragen en gestalte te geven. Zij is aangesloten bij X-Internationaal te U.

Belanghebbende is een overkoepelend orgaan van alle in Nederland gevestigde zelfstandige X-groepen. Zij voert voor deze groepen onder andere de loonadministratie.

2.2. Alle werknemers ontvangen eenzelfde beloning dat bestaat uit f 50 zakgeld per week, kost en inwoning, gewaardeerd naar de bedragen genoemd in artikel 11, lid 1, van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 1990 en de nominale premies ZFW en AWBZ. Dit leidt tot een nettoloon van f 162,68 per week per werknemer. Hierover is aan loonbelasting/premie volksverzekeringen f 19,55 per week per werknemer afgedragen.

2.3. Aanvankelijk weigerden 3 werknemers van belanghebbende om zich te identificeren op de voet van artikel 26b, eerste lid, van de Wet op de Loonbelasting 1964 (hierna: de Wet). Een van deze werknemers is per 16 september 1995 uit dienst getreden. Deze heeft nadien alsnog een kopie van zijn paspoort aan belanghebbende verstrekt. Ook een van de beide in dienst gebleven werknemers heeft in week 40 een kopie van zijn paspoort verstrekt. Bij brief van 22 februari 1996 heeft belanghebbende deze kopieën aan de inspecteur doen toekomen.

2.4. In totaal is in de naheffingsperiode gedurende 56 weken niet voldaan aan de identificatieplicht:

1 werknemer in gebreke van week 22 t/m week 43 =	22 weken
1 werknemer in gebreke van week 22 t/m week 39 =	18 weken
1 werknemer in gebreke van week 22 t/m week 37 =	<u>16 weken</u>
	56 weken

2.5. Op basis van de onder 2.2 en 2.4 vermelde feiten heeft de inspecteur belanghebbende de als volgt berekende naheffingsaanslag opgelegd:

toepassing tarief

artikel 26b van de Wet	56 weken x f 304 =	f 17.024
afgedragen	56 weken x f 19,55 =	<u>f 1.094</u>
verschuldigd		f 15.930

2.6. In de bezwaarfase heeft de inspecteur bij brief van 7 maart 1996 belanghebbende meegedeeld dat hij ten aanzien van de beide werknemers die zich alsnog hebben geïdentificeerd ervan afziet na te heffen. De naheffingsaanslag is na bezwaar als volgt samengesteld:

toepassing tarief

artikel 26b van de Wet	22 weken x f 304 =	f 6.688
afgedragen	22 weken x f 19,55 =	<u>f 431</u>
verschuldigd		f 6.257

3. Geschil

In geschil is of de inhouding van loonheffing had dienen plaats te vinden op de voet van de tabel dan wel op de voet van artikel 26b van de Wet.

4. Standpunten van partijen

4.1. Voor de standpunten van partijen wordt verwezen naar de stukken van het geding en de pleitnota.

4.2. De gemachtigde heeft ter zitting nog het volgende toegevoegd:

Voor belanghebbende is belangrijk dat er sprake is van een goed werkgeverschap en ook van een goed werknemerschap. Het doel is dat de arbeid zo goed mogelijk wordt verricht. Als de werknemer principiële bezwaren tegen de identificatieplicht heeft dient de werkgever hiermee zorgvuldig om te gaan. Onder de gegeven omstandigheden houdt dit in dat belanghebbende accepteert dat een werknemer

zich niet identificeert op de wijze als bedoeld in de Wet en dat het 60% tarief niet wordt toegepast. Als een werknemer zich weigert te identificeren kan deze ook niet worden gedwongen. Er is voor belanghebbende sprake van overmacht. Belanghebbende beroept zich niet op artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens.

4.3. Ter zitting heeft de inspecteur nog het volgende opgemerkt:

Er is geen sprake van overmacht, want belanghebbende heeft dwangmiddelen, namelijk het 60% tarief. Er is in de wet geen ontsnappingsclausule opgenomen voor gewetensbezwaarden.

5. Beoordeling van het geschil

5.1. In artikel 28, eerste lid, aanhef en onderdeel f, van de Wet is - voor zover hier van belang - voorgeschreven dat de inhoudingsplichtige is gehouden de identiteit van de werknemer vast te stellen aan de hand van een document als bedoeld in artikel 1 van de Wet op de identificatieplicht, alsmede de aard, het nummer en een afschrift daarvan in de loonadministratie op te nemen.

In artikel 1 van de Wet op de identificatieplicht zijn drie categorieën van documenten waarmee de identiteit van personen kan worden vastgesteld aangewezen, te weten:

- een geldig reisdocument als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Paspoortwet;
- de documenten waarover een vreemdeling ingevolge de Vreemdelingenwet moet beschikken ter vaststelling van zijn identiteit, nationaliteit en verblijfsrechtelijke positie;
- de door de Minister van Justitie aangewezen andere documenten ter vaststelling van de identiteit van personen.

5.2. Vaststaat dat één van de werknemers van belanghebbende weigert zich te identificeren aan de hand van een in artikel 1 van de Wet op de identificatieplicht opgesomd document. Belanghebbende betoogt dat niettemin toepassing van het tarief van artikel 26b van de Wet achterwege dient te blijven. Daartoe voert zij aan dat de betrokken werknemer vanwege gewetensbezwaren weigert zich te

identificeren. Toepassing van het 60 % tarief zal de verhouding werkgever-werknemer verstoren. Bovendien stelt belanghebbende dat zij geen dwangmiddelen heeft om de weigerachtige werknemer te dwingen zich te identificeren. In zoverre is voor haar sprake van overmacht.

5.3. Het Hof overweegt dat de Wet niet voorziet in een mogelijkheid om af te zien van het toepassen van het tarief van artikel 26b indien een werknemer weigert om zijn identiteit op de in de Wet voorgeschreven wijze kenbaar te maken aan zijn werkgever. Ook niet in het geval de weigering zich te identificeren berust op gewetensbezwaren. Evenmin biedt de wetsgeschiedenis aanknopingspunten dat de wetgever een uitzondering voor ogen heeft gestaan voor gevallen als de onderhavige. Belanghebbende had derhalve bij de inhouding van loonheffing van de betreffende werknemer het 60 % tarief dienen toe te passen. Dat dit mogelijk leidt tot een verstoorde arbeidsrelatie maakt dit niet anders. Voorts overweegt het Hof dat belanghebbende door de weigerachtigheid van de betreffende werknemer weliswaar niet in staat is om aan de op haar rustende verplichtingen ingevolge artikel 28, eerste lid, onderdeel f, van de Wet te voldoen, doch dit betekent niet dat zij in een overmachtsituatie verkeert. Voor toepassing van het tarief van artikel 26b van de Wet heeft zij immers niet de medewerking nodig van de weigerachtige werknemer.

5.4. Belanghebbende doet ook een beroep op artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (hierna: EVRM). Belanghebbende voert in dit verband aan dat zij gestraft wordt voor het niet naleven van een wettelijke verplichting door een van haar werknemers en dat het voor haar niet mogelijk is het te veel betaalde via de inkomstenbelasting terug te krijgen. Dit betoog kan niet slagen. Belanghebbende was immers in de eerste plaats in de gelegenheid de verschuldigde loonheffing tot het juiste bedrag in te houden op het loon en heeft vervolgens voorts de mogelijkheid om hetgeen via de naheffingsaanslag bij haar aan loonbelasting en premies volksverzekeringen wordt nageheven te verhalen op de bij haar in dienst zijnde werknemer. Indien zij dit om haar moverende redenen achterwege laat en derhalve de kosten van de weigering zich te identificeren voor haar rekening neemt is dit een gevolg van een door belanghebbende gemaakte keuze. Het Hof

is dan ook van oordeel dat ook in het onderhavige geval toepassing van het 60% tarief niet in strijd is met het bepaalde in artikel 6 van het EVRM.

5.5. Gelet op het vorenoverwogene is het beroep ongegrond.

6. Proceskosten

Het Hof acht geen termen aanwezig voor een veroordeling in de kosten als bedoeld in artikel 5a van de Wet administratieve rechtspraak belastingzaken.

7. Beslissing

Het Hof verklaart het beroep ongegrond en bevestigt de uitspraak van de inspecteur.

De uitspraak is vastgesteld op 12 mei 1998 door mr. Dutmer, lid van de belastingkamer, in tegenwoordigheid van mr. Zilverland als griffier. De beslissing is op dezelfde dag in het openbaar uitgesproken.

Zilverland

Dutmer

Het lid heeft geen bezwaar tegen afgifte door de griffier van een afschrift van de uitspraak in geanonimiseerde vorm.

AANGETEKEND VERZONDEN

-2 JUNI 1998

AAN PARTIJEN.